

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 13/2013-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti B., spol. s r. o., P., zastúpenej advokátom Mgr. J. G., D., ktorou namieta porušenie čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 až 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S 17/2011 a jeho rozsudkom z 12. júla 2011 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžf 47/2011 a jeho rozsudkom z 22. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti B., spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. decembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti B., spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 3 a 4 ústavy a základného práva na

súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 až 3 ústavy postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 S 17/2011 a jeho rozsudkom z 12. júla 2011 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžf 47/2011 a jeho rozsudkom z 22. augusta 2012 (ďalej aj „rozsudok najvyššieho súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti opisuje postup Daňového úradu P. (ďalej len „daňový úrad“) pri daňovej kontrole vykonávanej v súvislosti s uplatneným nadmerným odpočtom dane z pridanej hodnoty, obsah nadväzne vydaného dodatočného platobného výmeru č. 670/230/37896/10/Sma z 24. augusta 2010 (ďalej aj „dodatočný platobný výmer“), ktorým jej bol vyrubený rozdiel dane za obdobie júl 2008 v sume 25 604,36 €, a rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) o odvolaní sťažovateľky č. I/226/19836-123537/2010/990565-r z 10. decembra 2010 (ďalej aj „rozhodnutie daňového riaditeľstva“), ktorým sa odvolaniu sťažovateľky nevyhovelo a dodatočný platobný výmer bol potvrdený.

V súdnom konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí daňových orgánov podľa § 244 a nasl. zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) krajský súd v správnom súdnictve žalobu sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 13 S 17/2011 z 12. júla 2011 zamietol a najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Sžf 47/2011 z 22. augusta 2012 rozsudok krajského súdu potvrdil. Sťažovateľka k tomu uvádza, že krajský súd z dokazovania považoval *„za preukázané, že v čase uskutočnenia zdaniteľného obchodu 2. 7. 2008 nebol dodávateľ, G., s. r. o., vlastníkom prevádzaných pozemkov, nemala byť splnená podmienka, že si môžem odpočítať daň na vstupe, ak je daň voči mne uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané, pričom predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného vo veci DPH za mesiac júl 2008, a preto nemohlo byť údajne prihliadnuté na moje argumenty a dôkazy týkajúce sa zdaňovacieho obdobia august 2008. Najvyšší súd SR ako súd odvolací v zhode s rozhodnutím súdu prvého stupňa vec uzavrel s tým, že správne orgány vykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu, pričom pre vydanie rozhodnutia si*

mali zabezpečiť dostatok skutkových zistení a skutkové okolnosti mali aj správne vyhodnotiť a ustáliť správny právny záver...

Takto vzhľadom na postup správnych orgánov ako aj rozhodnutie tak prvostupňového ako aj odvolacieho súdu vznikla situácia, že prvostupňový daňový úrad ako správca dane vykonal u mňa kontrolu DPH nielen na vstupe ale aj na výstupe za obdobie mesiacov január až december roku 2008, pričom pri kontrole dane na vstupe za mesiac júl 2008 tento konštatoval porušenie zákona a neoprávnený odpočet dane pri nákupe pozemku, no pri kontrole dane na výstupe za mesiac august 2008 neboli správcom dane zistené žiadne pochybenia a to aj napriek tomu že som v uvedených mesiaci predmetný (ten istý) pozemok predal s DPH, ktorú som aj riadne odvedol do štátneho rozpočtu, ktorý postup následne odobril tak odvolací správny orgán a následne aj obe súdne inštancie. Ak by som akceptoval tvrdenia správcu dane, tak v tomto prípade som rovnako nemal pozemok zapísaný v katastri nehnuteľností, teda som nebol jeho vlastníkom a teda podľa správcu dane som ho ani nemohol predat'. Tým mi ani nemala potom vzniknúť povinnosť odvádzať z tohto predaja DPH, lebo mi podľa názoru správcu dane nevznikla daňová povinnosť. V tomto prípade však správca dane nekonštatoval, že došlo k porušeniu zákona o DPH z dôvodu, že daňová povinnosť nevznikla, ale plne akceptoval odvedenie daň do štátneho rozpočtu s odôvodnením, že kontrolou neboli zistené porušenia zákona o DPH, pričom na uvedený zásadný rozpor (ak to štátnemu rozpočtu nevyhovuje, tak je tvrdý rozpor medzi účtovnými dokladmi a právnymi predpismi prehliadaný, no ak to štátnemu rozpočtu vyhovuje, tak je na základe tvrdého rozporu vystavený dodatočný platobný výmer a vymáhaný daňový nedoplatok).“.

Vo vzťahu k uvedenému sťažovateľka namieta, že správne orgány „pri výkone kontroly v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a zákona o DPH nemajú zo zákona kompetenciu prijímať výroky a rozhodnutia ohľadne existencie vlastníckeho práva resp. či niekto môže/nemôže uskutočniť predaj nehnuteľnej veci. Takéto ich konanie nemá žiadnu oporu v zákone. Zákon o DPH v prípade dodania tovaru rieši zdaňovanie pridanej hodnoty z ekonomických a nie vlastníckych procesov. Súčasne jednoznačne určuje, aby pri predaji nehnuteľnosti boli splnené podmienky - predávajúca vec musí skutočne existovať, predávajúci prevádza na kupujúceho právo disponovať s

predávanou vecou ako vlastník v ekonomickej forme, za predávanú vec je poskytnutá protihodnota, pričom predaj sa uskutočňuje v tuzemsku.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka konštatuje, že v dôsledku porušení zákona zo strany daňových orgánov, krajského súdu aj najvyššieho súdu boli porušené základné práva zaručené v čl. 13 ods. 1, čl. 20 ods. 1, 3 a 4, ako aj čl. 46 ods. 1 až 3 ústavy.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci vydal takéto rozhodnutie:

„Ústavnej sťažnosti sa vyhovuje.

Základné právo sťažovateľa na ukladanie povinností len zákonom, na jeho základe a v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd podľa čl. 13 ods. 1 Ústavy SR, právo vlastníť majetok... v zmysle čl. 20 ods. 1, 3, 4 Ústavy SR, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1, 2, 3 Ústavy SR postupom a rozsudkom Krajského súdu Trenčín 13 S 17/2011 zo dňa 12. 7. 2011 ako aj postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu SR 6 Sžf 47/2011 zo dňa 22. 8. 2012 porušené bolo.

Rozsudok 13 S 17/2011 Krajského súdu Trenčín z 12. 7. 2011 ako aj rozsudok 6 Sžf 47/2011 Najvyššieho súdu SR z 22. 8. 2012 sa zrušuje.

Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie 20.000.- EUR.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia k rukám advokáta Mgr. J. G. tak, ako budú tieto vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu

všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy rozsudkom krajského súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľky rozsudkom krajského súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemohol domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytoval. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu

nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (mutatis mutandis I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

V danom prípade namietaný rozsudok krajského súdu podliehal revíznej právomoci najvyššieho súdu v konaní o podanom odvolaní, ktorý má aj kasačnú právomoc. Preskúmanie napadnutého rozsudku krajského súdu by bolo v rozpore s princípom subsidiarity zakotveným v čl. 127 ods. 1 ústavy, lebo jeho preskúmanie na základe podaného odvolania patrí do právomoci najvyššieho súdu. V súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva je z ústavného hľadiska podstatné a určujúce preto len preskúmanie postupu najvyššieho súdu, ktorý v danom prípade právoplatne rozhodoval o podanej žalobe v rámci odvolacieho konania (obdobne III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy rozsudkom najvyššieho súdu

Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 6 Sžf 47/2011 z 22. augusta 2012, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu, k v danom prípade relevantným otázkam uviedol nasledovné:

«Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích dôvodov dospel k záveru, že správca dane v danom prípade postupoval v súlade so zákonom o správe daní, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v daňovom konaní postupoval v súčinnosti s daňovým subjektom - žalobcom a vo veci rozhodol skutkovo a právne správne, žalovaný správny orgán sa s námietkami žalobcu vznesenými v daňovom konaní náležite vypořiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia, z ktorých dôvodov rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je treba považovať za súladné so zákonom, a preto súd prvého stupňa rozhodol vo veci zákonne, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O. s. p.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

S poukazom na § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. je potrebné uviesť, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1, 2 písm. a/, § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže zákon to neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromysel'nosti platiteľa. Naopak zákonodarca požaduje pre ľahkú zneužitelnosť, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že skutkový stav v danej veci bol zistený nedostatočne a nesprávne právne posúdený, najvyšší súd sa s touto námietkou zhodne s názorom súdu prvého stupňa nestotožnil. Z administratívneho spisu správnosť tvrdení žalobcu, že v danej veci daňové orgány vykonali dokazovanie nedostatočne a že sa nedostatočne a právne nesprávne vypořiadali s predloženými dokladmi a to kúpnu zmluvou, protokolom o odovzdaní a prevzatí nehnuteľnosti, faktúrou č. 2008007, ktoré preukazujú uskutočnenie predaja stavebného pozemku medzi spoločnosťou G. s. r. o. ako predávajúcim a ním ako kupujúcim, nevyplýva...

Zákonodarca v právnej norme § 8 ods. 1 zákona o DPH stanovuje, že dodaním tovaru je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, ak tento zákon neustanovuje inak s úpravou, že pre účely zákona hmotným majetkom sú hnutelné a nehnuteľné veci a ďalšie produkty zákonom predpokladané. Pokiaľ teda zákonodarca v právnej norme § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. ustanovuje daňovému orgánu povinnosť postupovať v daňovom konaní v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi realizujúc tým zásadu zákonnosti, je povinnosťou správcu dane pri skúmaní splnenia zákonných podmienok dodania tovaru, t. j. prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, posudzovať prevod vlastníckeho práva k prevádzanej veci podľa príslušného právneho predpisu, ktorý upravuje prevod vlastníckeho práva k predmetnej prevádzanej veci. Všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorým sú stanovené zákonné podmienky prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je Občiansky zákonník (§ 132 ods. 1, 2, §§ 588 a nasl. OZ) a zákon č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v žnem neskorších predpisov (katastrálny zákon), v súlade s ktorou právnou úpravou zmluvný prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nastane účinne na základe rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti príslušnou správou katastra ako orgánu štátnej správy v zmysle katastrálneho zákona (§ 31 katastrálneho zákona). Z uvedenej právnej úpravy súčasne vyplýva, že zmluva o prevode vlastníctva k nehnuteľnosti a rozhodnutie správy katastra, ktorým povoľuje vklad vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti do katastra, sú právne skutočnosti, ktoré podmieňujú zákonný prevod vlastníctva k nehnuteľnosti, pričom zákonodarca pre účinné nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnosti ustanovuje splnenie oboch týchto právnych skutočností súčasne, teda správa katastra môže rozhodnúť o povolení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti len na základe zmluvy o prevode vlastníctva uzavretej medzi zmluvnými stranami písomne. Až na základe rozhodnutia správy katastra o vklade vlastníctva do katastra nehnuteľností môže nadobúdateľ nadobudnúť vlastníctvo k prevádzanej nehnuteľnosti účinne. Z uvedeného teda vyplýva, že pokiaľ prevodca na základe zmluvy prevádzal vlastnícke právo k nehnuteľnosti, nadobúdateľ nadobudol vlastníctvo k prevádzanej nehnuteľnosti až okamihom rozhodnutia o vklade vlastníckeho práva správou katastra do katastra nehnuteľností.

Vzhľadom k uvedenému správca dane v preskúmvanej veci správne postupoval, keď pri posudzovaní splnenia zákonných podmienok uplatneného nároku na odpočet dane žalobcom a skúmaní vzniku daňovej povinnosti prevodcu spoločnosti G. s. r. o., skúmal, či prevodca bol oprávnený nakladať s predmetnou nehnuteľnosťou ako vlastník, pričom zo skutkových zistení jednoznačne vyplýva, že uvedená spoločnosť nebola oprávnená s touto nehnuteľnosťou nakladať ako vlastník, keďže v minulosti nenastali právne účinky platnosti skoršieho prevodu, v dôsledku čoho sa táto spoločnosť nestala ich vlastníkom. Z týchto dôvodov pri posudzovaní sporného prevodu, na základe ktorého spoločnosť G. s. r. o., ako predávajúci predával predmetnú nehnuteľnosť žalobcovi ako kupujúcemu, keďže spoločnosť G. s. r. o., v čase uskutočnenia prevodu na základe zmluvy nebola vlastníkom tejto nehnuteľnosti, správca dane prijal správny právny záver, že v danom prípade nebolo preukázané dodanie tovaru v zmysle § 8 ods. 1 v spojení s § 19 ods. 1 zákona o DPH a teda predávajúcej spoločnosti G. s. r. o., nevznikla daňová povinnosť ako základný predpoklad splnenia zákonnej podmienky pre uplatnenie odpočítania dane v zmysle § 49 ods. 1, 2 zákona o DPH žalobcom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa námietky žalobcu, že zákon o DPH neurčuje, že predajcom nehnuteľnej veci musí byť vlastník a účelom zákona o DPH je zdanenie pridanej hodnoty ekonomického úžitku, teda nie vlastníckeho úžitku pri dodaní tovarov a služieb a že pre uskutočnenie zdaniteľného obchodu dodaním tovaru je rozhodujúce, aby došlo k prevodu ekonomického vlastníctva, t. j. kupujúci získa právo disponovať s tovarom ako vlastník, považoval za nedôvodné, s poukazom na to, že zákon o DPH pre splnenie daňových povinností a nároku na odpočet dane ustanovuje: „dodaním tovaru je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník“, pričom nepozná pojem „ekonomické vlastníctvo“.

Súčasne odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že v danom prípade nepostačuje, pokiaľ si žalobca ako platiteľ dane z pridanej hodnoty uplatnil nárok na odpočítanie dane z dokladov a to kúpnu zmluvou, protokolom o odovzdaní a prevzatí nehnuteľnosti, faktúrou č. 2008007, o ktorých tvrdil, že preukazujú uskutočnenie predaja stavebného pozemku medzi spoločnosťou G. s. r. o. ako predávajúcim a ním ako kupujúcim, iba predloženie týchto dokladov, ale bolo jeho povinnosťou preukázať, že zdaniteľný obchod bol reálne a účinne uskutočnený, s poukazom na to, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 29 ods.

8 zákona o správe daní je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, a preto v daňovom konaní je povinnosť daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane, resp. žalovaný, tieto dôkazy len vykonáva...

V danej súvislosti senát odvolacieho súdu tiež poukazuje na to, že správa daní s prihliadnutím na jej účel vo vzťahu k fiškálnym záujmom štátu je príslušnými hmotnoprávnymi a procesnými predpismi verejného práva upravená tak, že daňový subjekt má okrem iného povinnosť sám si daňovú povinnosť vypočítať, priznať ju a zároveň hodnoverne preukázať, pričom v rámci daňového konania nesie dôkazné bremeno (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní) a správca dane je oprávnený a zároveň i povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly a iných procesných postupov zachovávať procesné práva daňového subjektu, zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo oprávnenosti nároku na odpočet dane podľa zákona o DPH.

Neobstojí preto tvrdenie žalobcu, že správca dane v danej veci nesprávne zameral svoju pozornosť, keď viedol dokazovanie na existenciu vlastníckeho práva predávajúceho -spoločnosti G. s. r. o. k prevádzaným pozemkom. Taktiež nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že by správca dane a následne žalovaný prijímali výroky a rozhodnutia ohľadne existencie vlastníckeho práva, keďže zo skutkových zistení v preskúmvanej veci vyplýva, že v rámci miestneho zisťovania u predávajúcej spoločnosti a dožiadaním na príslušnej správe katastra správca dane vykonal zisťovanie na existenciu vlastníckeho práva predávajúcej spoločnosti, ktorý dôkaz len vyhodnocoval v súvislosti so splnením zákonnej podmienky vzniku daňovej povinnosti predávajúceho ako zákonnej podmienky na oprávnené odpočítanie dane žalobcom bez toho, aby správca dane resp. žalovaný rozhodoval o vlastníctve.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na odvolaciu námietku žalobcu, ktorou nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že predmetom odvolacieho konania je zdaňovacie obdobie júl 2008 a preskúmvajú sa doklady súvisiace s týmto zdaňovacím obdobím, z ktorého dôvodu sa preto údajne nemôže jeho námietkou týkajúcou sa dane za mesiac august 2008 zaoberať, a súčasne namietal postup súdu prvého stupňa keď touto skutočnosťou namietanou v žalobe sa náležité nezaoberal, s poukazom na to, že daňové konanie a prevedenú daňovú kontrolu je nevyhnutné posudzovať ako celok, keďže predmetom daňovej kontroly bol aj mesiac august 2008. Odvolací súd dáva do pozornosti

žalobcu, že predmet súdneho prieskumu je v zmysle § 247 ods. 1 v spojení s § 249 ods. 1, 2 O. s. p. určený okrem ďalších podmienok rozsahom rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktoré žalobca žalobou napáda domáhajúc sa preskúmania jeho zákonnosti. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že správca dane Daňový úrad P. platobným výmerom zo dňa 24. 8. 2010 rozhodol o vyrubení dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2008, ktoré rozhodnutie žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím zo dňa 10. 12. 2010 potvrdil, a preto súd prvého stupňa správne postupoval, keď v rámci súdneho prieskumu v danej veci skúmal zákonnosť rozhodnutia. a postupu daňových orgánov oboch stupňov týkajúcich sa len zdaňovacieho obdobia júl 2008 a neskúmal oprávnenosť dane za mesiac august 2008, pretože táto nebola predmetom rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov, ktorých preskúmania zákonnosti sa žalobca v danej veci domáhal žalobou.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov (súd na to nemá kompetenciu), ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy žalobou napadnutého, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na to, že z judikatúry ESD vyplýva, že pri dodaní tovaru nie je dôležité nadobudnutie právneho vlastníctva k tovaru kupujúcim a pre uskutočnenie zdaniteľného obchodu dodaním tovaru je rozhodujúce, aby došlo k prevodu ekonomického vlastníctva, t. j. kupujúci získa právo disponovať s tovarom ako vlastník, odvolací súd nemohol k jeho tvrdeniu zaujať žiadne stanovisko, pretože žalobca len všeobecne poukazuje na judikatúru ESD bez konkretizácie rozhodnutia ESD, z ktorého by záver tvrdený žalobcom vyplýval...

Odvolací súd sa z uvedených dôvodov stotožnil správnym názorom krajského súdu, že žaloba nebola podaná dôvodne, keďže žalovaný správny orgán sa v rámci žalobou napadnutého odvolacieho správneho konania riadne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a postupu prvostupňového správneho orgánu s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesné ustanovenia daňových predpisov. Odvolací súd taktiež odôvodnenie prvostupňového súdu považoval za logické, jasné

a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor s daňovými predpismi ani judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O. s. p. a s § 246c ods. 1, veta prvá O. s. p. potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.).»

2.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 až 3 ústavy postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať

základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Základné právo na súdnu ochranu však neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, t. j. aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi.

Podstata námietok sťažovateľky spočíva v jej nesúhlase so záverom najvyššieho súdu, v zmysle ktorého bolo ako zákonné posúdené rozhodnutie daňového orgánu, ktorým bolo konštatované porušenie zákona a neoprávnený odpočet dane z pridanej hodnoty pri kontrole dane na vstupe za júl 2008, nie však pri kontrole dane na výstupe za august 2008, keď mala sťažovateľka predať rovnakým spôsobom ten istý pozemok spolu s daňou z pridanej hodnoty, ktorú odviedla do štátneho rozpočtu. Sťažovateľka ďalej namieta aj prekročenie právomoci daňových orgánov, ktoré mali v súvislosti so sťažovateľkiným prípadom zaujímať stanovisko k otázke vlastníctva prevádzaného pozemku.

Ústavný súd v medziach svojej právomoci preskúmal napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu z hľadísk, ktoré pripúšťa ústavný prieskum súdnych rozhodnutí na základe sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a dospel k záveru, že vydaním rozsudku najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 až 3 ústavy.

Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd sa obsiahlo venoval námietkam sťažovateľky formulovaným v jej odvolaní, ktoré sú v zásade zhodné s námietkami ňou uplatnenými v podanej ústavnej sťažnosti, a svoje závery náležite právne odôvodnil. V tomto smere najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vyhodnotil neodôvodnenosť námietky sťažovateľky, podľa ktorej mali daňové orgány v predmetnej veci prijímať výroky a rozhodnutia týkajúce sa existencie vlastníckeho práva, keď uzavrel, že dožiadanie v evidencii katastra nehnuteľností na existenciu zápisu vlastníckeho práva predávajúcej spoločnosti správca dane vyhodnocoval ako dôkaz len v súvislosti so splnením zákonnej podmienky vzniku daňovej povinnosti predávajúceho na odpočet dane z pridanej hodnoty bez toho, aby ako správny orgán rozhodoval o vlastníctve tohto pozemku. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom dodatočného platobného výmeru a rozhodnutia daňového riaditeľstva zastáva názor, že najvyšší súd posúdil okolnosti podstatné pre posúdenie uvedenej námietky sťažovateľky primeraným spôsobom a do ním prijatého záveru niet dôvodov žiadnym spôsobom zasahovať.

Právne závery najvyššieho súdu sú ústavne udržateľné, aj pokiaľ ide o druhú sťažovateľkou uplatnenú námietku, podľa ktorej správca dane pri kontrole dane na vstupe konštatoval neoprávnený odpočet dane z pridanej hodnoty za júl 2008, avšak pri kontrole dane na výstupe za august 2008 (keď mala sťažovateľka stavebný pozemok predať a za tento predaj odvieť daň z pridanej hodnoty) už neboli zistené žiadne pochybenia. Najvyšší súd prísne zohľadňujúc medze súdneho prieskumu správnych rozhodnutí a poukazujúc na konkrétne ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku považoval uvedenú námietku za irelevantnú s poukazom na to, že krajský súd skúmal len zákonnosť správneho rozhodnutia, t. j. rozhodnutia daňového riaditeľstva týkajúceho sa vyrubenia dane z pridanej hodnoty za obdobie júl 2008, a nie oprávnenosť dane za august 2008. Ústavný súd sa

zhoduje s názorom najvyššieho súdu, že úlohou všeobecného súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale preskúmať zákonnosť toho konkrétneho správneho rozhodnutia, ktoré bolo žalobou napadnuté. V okolnostiach prípadu teda nebolo možné prihliadať na uvedenú argumentáciu sťažovateľky, keďže prípadné vrátenie časti dane za iné obdobie ako bol júl 2008 nebolo predmetom súdneho prieskumu ani jemu predchádzajúcemu daňovému (vyrubovaciemu) konaniu.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Právne hodnotenie sťažovateľkinej veci realizované najvyšším súdom však nevykazuje znaky svojvoľného rozhodnutia ani rozhodnutia neodôvodneného či vychádzajúceho zo zjavného omylu v skutkových, resp. právnych otázkach. Nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) pritom rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

S prihliadnutím na uvedené je ústavný súd toho názoru, že najvyšší súd rozhodol aplikujúc zákonnú právnu úpravu ústavne konformným spôsobom, a keďže podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov a nie je ani oprávnený nahrádzať výklad všeobecných súdov vlastným právnym výkladom (pokiaľ účinky napadnutého rozhodnutia sú ústavne akceptovateľné), neboli dané dôvody na zásah ústavného súdu navrhovaný sťažovateľkou. Sťažovateľke ani nebolo postupom najvyššieho súdu znemožnené domáhať sa súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia daňového riaditeľstva v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, keďže v riadnom súdnom konaní aj v odvolacom súdnom konaní sa všeobecné súdy náležite zaoberali zákonnosťou napadnutého rozhodnutia, ako aj námietkami sťažovateľky a zaujali k nim právne zdôvodnené stanovisko. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom

najvyššieho súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Ústavný súd preto nevzhladol žiadne dôvody, pre ktoré by mohol vysloviť porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

Ústavný súd napokon nenachádza ani žiadnu relevantnú príčinnú súvislosť medzi namietaným rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom vyplývajúcim z čl. 46 ods. 3 ústavy, keďže označeným rozsudkom najvyššieho súdu nebolo rozhodované vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy, ale o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu vo veci žaloby proti rozhodnutiu daňového riaditeľstva vydanému o odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru.

Z ústavnoprávneho hľadiska teda niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v dokazovaní vykonanom daňovými orgánmi, a preto ústavný súd považuje sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú.

2.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a 3 až 4 ústavy a čl. 13 ods. 1 ústavy postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

V súvislosti s namietaným porušením označených práv ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 150/09), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ústavy (podobne aj z čl. 11 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto základných práv by bolo možné uvažovať v zásade len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 3 a 4 ústavy sťažovateľka sťažnosť bližšie neodôvodnila a z podstatných námietok, ktoré v sťažnosti formulovala, však možno vyvodiť, že jeho porušenie vidí v tom, že daňový úrad a daňové riaditeľstvo malo v danom konaní rozhodovať „*ohľadne existencie vlastníckeho práva*“ k prevádzanému pozemku. Ako však ústavný súd už v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto uznesenia uviedol, najvyšší súd a pred ním krajský súd, daňové riaditeľstvo ani daňový úrad v danej veci o vlastníctve dotknutého pozemku nerozhodovali, iba skúmali obsah v konaní zabezpečených verejných listín (napríklad listu vlastníctva k predmetnej parcele), a to v súvislosti s posudzovaním podmienok vzniku odpočtu dane z pridanej hodnoty. Ústavný súd preto nenachádza žiadnu relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom najvyššieho súdu a základným právom vlastníť majetok, porušenie ktorého sťažovateľka namieta, a s prihliadnutím na to ústavný súd nekonštatoval ani porušenie procesnoprávných princípov zaručených čl. 46 a nasl. ústavy.

K namietanému porušeniu čl. 13 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že toto ustanovenie neobsahuje konkrétnu garanciu základného práva a slobody, ale obsahuje len pravidlo, že povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Uvedené ustanovenie je akýmsi základným či všeobecným ustanovením limitujúcim zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje vždy len o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody zakotveného v druhej hlave ústavy, v listine alebo garantovaného medzinárodnými zmluvami o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z uvedeného teda vyplýva, že porušenie iného článku ústavy možno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat len v spojení s namietaným porušením už konkrétneho označeného základného práva alebo slobody (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06, III. ÚS 224/08). Keďže namietané porušenie základných práv sťažovateľky (čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 20 ods. 1, 3 a 4 ústavy) zistené nebolo, nie je možné vysloviť ani záver o porušení označeného základného ustanovenia ústavy.

Za daných okolností preto ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti, resp. v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu k záveru o nedostatku právomoci na jej prerokovanie, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2013